Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 11. 1998, sp. zn. 3 To 148/98, ECLI:CZ:KSCB:1998:3.TO.148.1998.1

Číslo: 36/2000

Právní věta:

Ustanovení § 128 odst. 2 tr. zák. chrání organizace nebo podniky se stejným nebo podobným předmětem činnosti, na jejichž podnikání se pachatel účastní, před jakoukoli smlouvou, která by byla uzavřena tak, že by jednu nebo více z nich znevýhodnila. Nemusí jít přitom o smlouvu, která by byla uzavřena mezi organizacemi nebo podniky, v nichž je pachatel činný, ale může být smluvní stranou i třetí subjekt. Není ani nutné, aby se smlouva týkala předmětu činnosti těchto organizací nebo podniků, který je jim společný, přímo. Může jít např. i o smluvní zajištění podmínek rozhodných pro provoz obchodní organizace, jako je nájem prostorů pro její kanceláře apod.

Trestní odpovědnost podle § 128 odst. 2 tr. zák. není vyloučena, je-li smlouva, kterou pachatel uzavřel nebo k jejímuž uzavření dal popud, podle předpisů občanského nebo obchodního práva neplatná.

Smlouva, kterou pachatel uzavřel podle § 128 odst. 2 tr. zák. nebo k jejímuž uzavření dal popud, je na úkor jedné z více organizací (podniků) se stejným nebo obdobným předmětem činnosti, v nichž pachatel současně působí, i v případě, je-li jejím důsledkem ukončení určitého smluvního vztahu znevýhodněné organizace (podniku), přestože se ho smlouva přímo (výslovně) netýká.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 11.11.1998

Spisová značka: 3 To 148/98

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Zneužívání informací v obchodním styku

Předpisy: 140/1961 Sb. § 128 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil k odvolání obžalované rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. 7 T 486/96 a znovu rozhodl tak, že obžalovanou M. P. uznal vinnou jednáním, které kvalifikoval jako trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák. Znovu také rozhodl i o trestu.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. 7 T 486/96 byla obžalovaná M. P. uznána vinnou trestným činem zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 1, 2 tr. zák. a odsouzena za to k trestu odnětí svobody na osm měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho a půl roku, a dále k peněžitému trestu ve výši 50 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v délce pěti měsíců.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaná uvedeného trestného činu dopustila tím, že přesto, že byla od 1. 10. 1992 do 31. 12. 1995 zaměstnankyní firmy Z. z P., dne 9. 10. 1995 podala návrh na zápis společnosti B. v J. do Obchodního rejstříku u Okresního soudu v Českých Budějovicích, a to jako jednatelka této společnosti, kdy dnem zápisu 19. 10. 1995 byla jedním ze statutárních orgánů firmy B. v J. s předmětem podnikání obchodní činnosti včetně zprostředkování koupě zboží za účelem prodeje a další prodej, kromě případů vyžadujících zvláštní oprávnění, tj. s obdobným předmětem podnikání jako firma Z. Praha, dále dne 16. 10. 1995 v J. uzavřela za nájemce – firmu Z. z P. s pronajímatelem firmy S. v J. dohodu o ukončení nájmu nebytových prostor v areálu firmy S. v J., a to dvou kanceláří, garáží a pozemku, a to ke dni 31. 10. 1995. Dne 30. 10. 1995 jako jednatelka firmy B. v J. jako nájemce uzavřela s pronajímatelem firmy S. v J. smlouvu o nájmu nebytových prostor, které předtím užívala firma Z. z P. Dne 25. 10. 1995 v J. podala u SPT T. v J. přihlášku o převodu účastnictví nebo o změnu ve jméně účastníkově, kdy vyjádřila souhlas změny v osobě účastníka dvou telefonních stanic, které byly do té doby v užívání firmy Z. z P., a žádala o převod těchto stanic pro firmu B. v J. Na této přihlášce se podepsala jak za firmu Z. z P., tak i za firmu B. z J.

Podle bodu III. napadeného rozsudku obžalovaná jako vedoucí střediska Z. v P. uzavřela s firmou P. z P. smlouvu o poskytnutí služeb ohledně opravy stavebního stroje, kdy tuto zakázku převedla na firmu B. z J., a po opravě stroje částku 57 813 Kč vyfakturovala ve prospěch firmy B. z J. dne 21. 12. 1995.

Podle bodu IV. napadeného rozsudku byl v měsíci říjnu 1995 ze strany firmy S. z Ch. v J. u firmy Z. z P. objednán čelní nakladač a přesuvný podkop, přičemž objednávku obžalovaná M. P. převedla na firmu B. z J. a ve prospěch této firmy tyto stroje za částku 792 280 Kč vyfakturovala dnem 16. 11. 1995. Uvedených jednání se dopustila v úmyslu zajistit sobě a firmě B. z J. výhodu spočívající v zajištění nebytových prostor, telefonních stanic a finančního prospěchu na úkor zaměstnavatele firmy Z.v P.

Proti uvedenému rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání obžalovaná. Prostřednictvím svého obhájce v písemném vyhotovení odvolání podrobně rozvedla své námitky proti napadenému rozsudku, jak byly podrobně prezentovány již v předchozích opravných prostředcích, a to v odporu proti trestnímu příkazu a v odůvodnění odvolání proti předchozímu zrušenému rozsudku. Stručně lze konstatovat, že obžalovaná setrvala na svém právním názoru, že stíhané jednání není postižitelné podle § 128 odst. 2 tr. zák., neboť nešlo o uzavření, resp. popud k uzavření smlouvy na úkor jedné z organizací, v nichž byla tehdy činná. Namítla dále, že nájemní smlouva ze dne 16. 10. 1995 byla neplatná a.je absurdní tvrdit, že neplatná smlouva je pro třetí osobu nevýhodná. Pod pojem uzavření smlouvy ve smyslu § 128 odst. 2 tr. zák. nelze vztahovat ani "uzavření dohody o ukončení nájmu".

Dále odvolatelka namítla, že ani jejím jednáním spočívajícím v podání přihlášky o převod účastnictví nebo o změnu ve jméně účastníka telefonních stanic nešlo o uzavření smlouvy nebo popud k uzavření smlouvy. V těchto případech se žádná smlouva neuzavírá. Navíc takové jednání nevedlo k zlepšení jejího postavení na trhu. Ohledně opravy stroje firmy P. z P. namítla obžalovaná, že okresní soud rovněž postupoval nesprávně, když tzv. "převedení zakázky" rovněž nenaplňuje zákonné znaky ustanovení § 128 odst. 2 tr. zák. Podrobně v této souvislosti odvolatelka poukázala na obsah jednotlivých svědeckých výpovědí, které podle jejího názoru svědčí ve prospěch její obhajoby.

Podobně se obžalovaná podrobně vyjádřila i k případu s firmou S. z Ch., kdy okresní soud podle jejího názoru nesprávně pokládal za vyvrácenou její obhajobu. Rovněž v této souvislosti obžalovaná rozvedla obsah provedených důkazů se závěrem, že nebyla vyvrácena její obhajoba, když ústní objednávka svědka A. Š. z její strany nebyla akceptována a nemohla tudíž být ani převedena z firmy Z. na firmu B. I pokud by bylo možno připustit opačný závěr, nelze pominout subjektivní stránku, kterou se okresní soud vůbec nezabýval. Obžalovaná hodnotila ústní jednání se svědkem A. Š. jako jednání o možnosti dodat firmě S. žádaný stroj, nemohla být srozuměna s tím, že on chápe její vyjádření jako akceptaci objednávky. O jejím subjektivním postoji svědčí fakt, že po vzniku firmy B. se svědka A. Š. znovu dotazovali, jestli má dosud o stroj zájem. V tomto případě ani nelze říci, že by připravili firmu Z. o zákazníka, protože svědek A. Š. nevyhledával firmu Z., ale svědka B. Š., jehož osobně znal, a bylo mu lhostejné, od které firmy stroj dostane. Okresní soud nevzal z hlediska materiální stránky věci v úvahu, že kdyby firma Z. měla možnost tento stroj od výrobce získat, nebyla co do prodeje závislá na tomto jediném zákazníkovi, neboť poptávka převyšovala nabídku. V závěru odvolání tedy obžalovaná navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, zprostil ji obžaloby, eventuálně pokud by ji shledal v určitém rozsahu vinnou, aby přiměřeně snížil trest, zejména trest peněžitý, jenž neodpovídá jejím osobním a majetkovým poměrům.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, přihlížel i k tomu, zda nedošlo k vadám, jež odvoláním výslovně vytýkány nebyly, a dospěl k následujícím závěrům:

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, jde ve věci již prakticky o třetí rozhodnutí okresního soudu. Okresní soud nejdříve ve věci rozhodl trestním příkazem, jenž byl k včas podanému odporu obžalované zrušen, a bylo nařízeno hlavní líčení (§ 314g odst. 2 tr. ř.). Okresní soud potom rozhodl rozsudkem ze dne 5. 3. 1997 sp. zn. 7 T 486/96, jímž uznal obžalovanou vinnou prakticky ve stejném rozsahu, jako v nyní napadeném rozsudku, a uložil jí stejné tresty, tedy trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu osmnácti měsíců, a peněžitý trest ve výměře 50 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody na pět měsíců.

K odvolání obžalované ve věci rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích, jenž usnesením ze dne 22. 9. 1997 sp. zn. 3 To 448/97 napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Krajský soud ve svém rozhodnutí již zaujal právní názor z hlediska některých námitek obhajoby obžalované. Dospěl rovněž k závěru, že skutková zjištění okresního soudu lze považovat za správná a úplná v tom směru, pokud jde o uzavření dohody o ukončení nájmu nebytových prostor za firmu Z. s firmou S. z J. a uzavření smlouvy o nájmu nebytových prostor za firmu B. z J. Rovněž tak krajský soud shledal za správné skutkové závěry okresního soudu, které se vztahovaly k jednání obžalované v souvislosti s přihláškou o převodu účastnictví nebo o změnu ve jméně účastníkově, jež byla podána u firmy SPT T. v J. Krajský soud však okresnímu soudu nařídil, aby doplnil dokazování ve vztahu k těm jednáním, jež se týkala společnosti P. v P. a firmy S. z Ch.

V současné době lze konstatovat, že okresní soud v požadovaných směrech doplnil dokazování, a pokud krajský soud shledal ještě potřebu v určitém směru doplnit dokazování k prověření obhajoby obžalované, mohl tak učinit sám, aniž by bylo potřeba po zrušení napadeného rozsudku věc vracet okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, jak bude níže uvedeno.

V zásadě lze konstatovat, že skutkové závěry okresního soudu popsané ve výroku napadeného rozsudku v úvodu skutkové věty a pod bodem I. a II. je třeba považovat za správné, odpovídající obsahu provedených důkazů. Nakonec ani sama obžalovaná nepopírá, že se těchto jednání dopustila. Její námitky směřují zejména do právního posouzení tohoto jednání. V tomto směru se krajský soud plně ztotožnil se závěry, které učinil již okresní soud a které navazovaly na právní hodnocení věci

rozvedené v předchozím zrušujícím usnesení krajského soudu. Pokud jde o zásadní námitku, že nejde o jednání, jež by bylo možno podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu podle § 128 odst. 2 tr. zák., musí krajský soud opakovat již dříve vyslovený závěr, že posledně citované zákonné ustanovení nelze vykládat natolik zužujícím způsobem, jak se snažila obhajoba. Jde o zákonné ustanovení, které sankcionuje zákaz konkurence, jednání, kdy pachatel dá popud nebo uzavře smlouvu, která je nevýhodná pro jednu nebo více organizací, v nichž pachatel působí. Z tohoto zákonného ustanovení nevyplývá, že by muselo jít pouze o smlouvu či smlouvy, které by byly uzavřeny toliko vzájemně mezi organizacemi, v nichž pachatel působí. Účelem tohoto zákonného ustanovení je ochrana jedné i více organizací, v nichž pachatel působí, před jakoukoli pro tyto organizace nevýhodnou smlouvou, tedy i smlouvou s třetím subjektem stojícím mimo tyto organizace, kdy pachatel z důvodů svého specifického postavení, a tedy určitých informací, by takovou smlouvou znevýhodnil jednu či více organizací, v nichž současně působí. Opačný výklad by směřoval k nelogickému zúžení společenských zájmů hájených trestním zákonem.

Obžalovaná uzavřením dohody o ukončení nájmu nebytových prostor, kterou uzavřela jménem firmy Z. z P., a potom uzavřením smlouvy o pronájmu těchto prostor, kterou uzavřela za firmu B. z J., znevýhodnila firmu Z. z P., když šlo fakticky o jeden z kroků, které směřovaly k praktické likvidaci střediska firmy Z. z P., a to v J. Okresní soud důvodně odmítl i námitku obhajoby, že by obžalovaná neměla tímto jednáním naplnit zákonné znaky stíhaného trestného činu vzhledem k tomu zjištění, že uvedená nájemní smlouva ze dne 16. 10. 1995 byla při nedostatku předchozího zákonem požadovaného souhlasu příslušného městského úřadu neplatná. I když z hlediska občanskoprávního šlo skutečně o absolutní neplatnost smlouvy, je třeba z hlediska trestní odpovědnosti obžalované poukázat na to, že uvedená smlouva byla uzavřena a bylo z ní i plněno, aniž by si smluvní strany uvědomovaly její formální nedostatky a bylo jim známo, že jde o právní úkon absolutně neplatný. S ohledem na to by bylo absurdní i tvrdit, že jenom z tohoto důvodu by nepřicházela v úvahu trestní odpovědnost obžalované. Navíc nelze přehlížet, že trestní zákon ustanovením § 128 odst. 2 tr. zák. postihuje nejenom již samotné uzavření smlouvy, ale jednání pachatele spočívající v popudu k uzavření takové smlouvy. I z tohoto pohledu je tedy namístě trestní odpovědnost podle § 128 odst. 2 tr. zák. Nakonec je zřejmé, že reálně i předchozí smlouvy o nájmu nebytových prostor, na základě nichž dlouhodobě firma Z. z P. tyto užívala, trpěly takovým nedostatkem.

Rovněž tak nejsou namístě námitky odvolatelky, které směřují k tomu, že uzavření dohody o ukončení nájmu nelze podřadit pod pojem "uzavření smlouvy" ve smyslu § 128 odst. 2 tr. zák. Uzavření této dohody ve věci předcházelo to, že obžalovaná smlouvu o nájmu uvedených nebytových prostor, jež byla původně ve prospěch firmy Z. z P. uzavřena na dobu neurčitou, již v srpnu 1995 změnila, uzavřela takovou smlouvu na dobu určitou do konce měsíce listopadu 1995. Ani tuto však neponechala beze změny, neboť potřebovala prostory získat již od počátku měsíce listopadu 1995 pro vzniklou firmu B.

Je pravda, že tento úkon směřoval k ukončení určitého závazku, smluvního vztahu a z hlediska zúženého výkladu ve smyslu občanského zákoníku nešlo o uzavření smlouvy, z níž by vyplývaly další závazky, ani o změnu předchozího smluvního vztahu. Nešlo zde však o jednostranný úkon např. v podobě výpovědi smlouvy původní, ale o dvoustranné ujednání s pronajímatelem o skončení nájmu ve prospěch firmy Z. z P., a to ještě před uplynutím termínu stanoveného v předchozí již tak nevýhodné smlouvě o nájmu. Z hlediska trestní odpovědnosti je třeba i tuto dohodu pokládat za "uzavření smlouvy" ve smyslu § 128 odst. 2 tr. zák., tedy vykládat ji extenzívnějším způsobem než ve smyslu občanskoprávních předpisů.

Obdobným způsobem je třeba hodnotit i iniciativu obžalované týkající se jednání s příslušnou součástí SPT T. Námitky odvolatelky směřují do toho, že v tomto případě nebyla uzavřena žádná smlouva, nešlo ani o popud uzavření smlouvy, neboť v těchto případech se žádná smlouva neuzavírá. Uvedené námitky nejsou namístě, neboť podkladem pro vztahy mezi účastníkem telefonní stanice a

SPT T. je smluvní vztah. Přestože taková smlouva není výslovně upravena občanským zákoníkem, jde svou povahou o občanskoprávní smlouvu o službě upravenou zvláštními předpisy. Jde do určité míry o situaci srovnatelnou například se smlouvami o odběru plynu, elektrické energie apod. Tím, že bude účastník telefonní stanice tuto užívat, přijímá určitá práva, ale na druhé straně se zavazuje k určitým povinnostem, stejně tak na druhé straně je tomu u příslušné součásti SPT T. Navíc v projednávaném případě šlo o to, že dosavadní účastník, tedy firma Z. v P., musel před převodem účastnictví k uvedeným telefonním stanicím prakticky uzavřít dohodu s novým účastníkem těchto telefonních stanic. Tomu odpovídá i samotná přihláška, jejíž fotokopie je založena v trestním spise. Dosavadní účastník a nový účastník musejí vstoupit do jednání a vyjádřit prakticky souhlasné projevy vůle, dosavadní účastník souhlasí s převodem účastnictví na účastníka nového, nový účastník tyto skutečnosti akceptuje a zavazuje se dodržovat podmínky stanovené příslušnými předpisy. Obžalovaná v těchto smluvních vztazích jednala prakticky jménem obou organizací, tedy firmy Z. z P. a firmy B. z J. I toto její jednání směřovalo k likvidaci střediska firmy Z. a je třeba je považovat přinejmenším za popud k uzavření smlouvy, která byla nevýhodná pro firmu Z. z P. K dokonání jejího záměru v tomto případě nedošlo v důsledku zásahu ze strany vedení firmy Z. z P., která v tomto směru jednala s SPT T.

Naproti tomu se odvolací soud po přezkoumání veškerého shromážděného důkazního materiálu a po doplněném dokazování neztotožnil zejména s právními úvahami, které okresní soud učinil ohledně jednání popsaných ve výroku napadeného rozsudku pod bodem III. a IV., tedy jednání, která se týkají firmy P. z P. a firmy S. z Ch.

Pokud jde o záležitost týkající se společnosti P. z P., pak bez ohledu na určité rozpory mezi provedenými důkazy, které okresní soud hodnotil tak, že neuvěřil obhajobě obžalované, nelze mít zato, že by skutková zjištění učiněná okresním soudem naplňovala zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 128 odst. 2 tr. zák. Jak vyplývá ze shora uvedeného, tohoto trestného činu se dopustí pachatel, jenž v úmyslu opatřit sobě nebo jinému prospěch jako pracovník, člen orgánu, společník, podnikatel nebo účastník na podnikání nejméně dvou podniků nebo organizací se stejným nebo podobným předmětem činnosti, uzavře nebo dá popud k uzavření smlouvy na úkor jedné nebo více z nich. V této souvislosti jsou logické námitky rozvedené v odvolání, že zjištění okresního soudu v podobě "převedení zakázky" nelze kvalifikovat jako uzavření smlouvy nebo dání popudu k uzavření smlouvy. Je totiž zřejmé, že firma B. v J. žádnou smlouvu s firmou P. v P. neuzavřela. Pokud by byl akceptován skutkový stav, z něhož vyšel okresní soud, pak firma B. z J. prakticky na sebe převedla zakázku spočívající v opravě stavebního stroje, která byla zadána původně firmě Z. z P., a to bez součinnosti s objednavatelem této zakázky. Není zřejmé, že by došlo ke zrušení původní smlouvy mezi firmou Z. z P. a firmou P., že by byla uzavřena nová smlouva mezi firmou P. a firmou B. Firma B. z J. potom opravu provedla a až v souvislosti s vyúčtováním sdělila firmě P. z P., že oprava byla provedena jinou organizací a touto bude zasláno i vyúčtování. Firma P. z P. proti tomuto postupu nic namítala, šlo jí jen o to, aby měla opravený stroj, a vyúčtovanou částku uhradila. Prakticky je zřejmé, že došlo k jakémusi "odcizení zakázky". Takové jednání však nelze podřadit pod ustanovení § 128 odst. 2 tr. zák. Pokud by bylo možno uvažovat i o jiném ustanovení zvláštní části trestního zákona, nepřichází v tomto stadiu řízení takový postup v úvahu i s ohledem na to, že ve věci je rozhodováno jen k odvolání obžalované a s ohledem na ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. by možné posouzení stíhaného skutku podle dalšího ustanovení trestního zákona bylo v neprospěch obžalované.

Obdobně krajský soud nedospěl k závěru, že má být jako trestný čin podle § 128 odst. 2 tr. zák. posuzováno jednání ve vztahu k firmě S. z Ch. V tomto případě je sice zřejmé, že obžalovaná za firmu B. z J. uzavřela smlouvu o dodávce stavebního stroje s firmou S., a to prakticky v první polovině listopadu 1995, když v té době ještě byla zaměstnána i u firmy Z. Není pochyb o tom, že využila po vzniku spol. B. z J. své informovanosti, kterou nabyla ještě jako pracovnice firmy Z., a to v tom směru, že firma S. v Ch. měla zájem o dodávku stavebního stroje. V takovém jednání obžalované by

formálně bylo možno spatřovat naplnění znaků stíhaného trestného činu. Nelze však přehlížet i další skutečnosti, na které podrobně poukázala obžalovaná ve své obhajobě a které nelze mít za vyvrácené, a to i s ohledem na doplněné dokazování, které provedl krajský soud.

Obžalovaná od samého počátku trestního stíhání poukazovala na to, že nemohla vyhovět svědku A. Š., neboť si byla vědoma té skutečnosti, že firma Z. z P. v kritické době neměla k dispozici stavební stroj, o který měla firma S. z Ch. zájem, že si byla vědoma té skutečnosti, že firma Z. si dodávku tohoto stroje nemohla objednat ani u slovenského výrobce, neboť v té době již měla vyčerpaný akreditiv. Okresní soud této obhajobě obžalované neuvěřil, a to i s ohledem na svědectví Ing. A. M., jenž se vyjádřil tak, že ani v kritické době nebylo problémem pro firmu Z. z P. zajistit dodávku takového stavebního stroje.

Krajský soud v tomto směru doplnil dokazování dotazem u výrobce těchto stavebních strojů, spol. H., a zjistil, že uvedený stavební stroj, jenž byl nakonec dodán firmě S. v Ch., byl výrobcem dodán dne 14. 11. 1995 pro firmu B. z M. v rámci jejího akreditivu na dodávka 31 ks těchto stavebních strojů. Z vyjádření dále vyplývá, že v roce 1995 dostala firma Z. z P. celkem 10 ks těchto stavebních strojů, přičemž poslední dodávka byla uskutečněna dne 27. 6. 1995. Další dodávky této firmě však byly podmíněny likvidací jejího závazku vůči výrobci strojů, předchůdci firmy H. z K. Dále je z tohoto vyjádření zřejmé, že v druhé polovině roku 1995 byl nedostatek těchto strojů, poptávka převyšovala výrobu a další prodej v tomto období, a to hlavně z důvodu nedostatku provozního kapitálu firmy H. z K., neboť tato firma byla těsně před privatizací.

Uvedené vyjádření prakticky potvrzuje obhajobu obžalované, že v kritickém období firma Z. v P. nemohla vyhovět žádosti firmy S. z Ch. a nebyla schopna v uvedeném období dodat požadovaný stavební stroj. Uvedená skutečnost je významná zejména z hlediska materiální stránky věci. Obžalovaná prakticky vzhledem k těmto skutečnostem nemohla za firmu Z. z P. s firmou S. z Ch. uzavřít smlouvu o dodávce zboží, neboť firma Z. v P. by tuto smlouvu nebyla schopna splnit. S firmou S. z Ch. by se při vědomí těchto skutečností zcela nepochybně obrátila na jiného možného dodavatele, jenž by byl schopen v požadovaném termínu dodat uvedený stavební stroj. Nelze skutečně přehlížet, že svědek A. Š. byl v určitém bližším kontaktu zejména se svědkem B. Š., kterého znal z dřívější doby, a právě jeho prostřednictvím se snažil zajistit pro firmu S. z Ch. stavební stroj. Jestliže poté došlo ke kontaktu mezi tímto svědkem a firmou B. z J., kdy firma B. byla schopna prostřednictvím akreditivu své mateřské firmy ihned dodat stavební stroj, nelze v takovém jednání již spatřovat naplnění znaků trestného činu podle § 128 odst. 1, 2 tr. zák. Pokud by obžalovaná za firmu Z. v P. v kritickém období uzavřela s firmou S. z Ch. smlouvu o dodávce stroje, aniž by firma Z. z P. byla schopna tuto smlouvu plnit, bylo by to uzavření smlouvy spíše v neprospěch firmy Z.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zrušil napadený rozsudek a ze skutkové věty vypustil jednání popsaná pod bodem III. a IV. výroku napadeného rozsudku. Za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. potom rozhodl ve věci sám tak, že obžalovanou uznal vinnou zbývajícím jednáním, které kvalifikoval jako trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák.

Dále se krajský soud zabýval výrokem o trestu, který obžalované uložil.